

22. Juli 2011.

Jeg var i Arendal da det skjedde, som ligger tre timer fra Oslo. Klokken var sånn ca. 20.00, da jeg fikk vite om bombingene i Oslo og skytingen i Utøya. Jeg reagerte først med sjokk, for jeg tenkte at dette var ikke mulig det må være en vond drøm, som jeg snart vil våkne av. Hvordan kan det skje i et så trygt land som Norge, så jeg følte meg ganske så tom visste ikke om jeg skulle le eller gråte, i de neste dagene som kom. Kunne ikke tenke helt klart, for jeg prøvde å forestille meg hvordan det måtte ha vært å være isolert på en øy med en ond drapsmann i nærheten, og å kunne vite at dette øyeblikket kunne være ditt siste. Jeg prøvde å støtte så godt jeg kunne med å be, tenne lys, et minutts stilhet, minnesmarkering og støtte grupper på nettet, men uansett så føler jeg at det jeg gjorde ikke var nok.

Carine Inema 8a St.Paul skole i Bergen.

22. Juli 2011

Jeg hadde egentlig bare sluppet av denne dagen, og jeg ventet på å bli kjørt til pappa. Da jeg slo på tv skiftet jeg fra NRK. Men da jeg skulle bli hentet hørte jeg mamma sin kjæreste si: har du hørt den grusomme hendelsen? Og da byttet vi til NRK. Men vi måtte kjøre, så vi hørte resten på bil radioen. Jeg fikk litt sjokk, og da sjokket var over følte jeg meg ganske tom, lei meg og jeg ble etterlatt med mange tanker. Dagen etter dro pappa, Eira (søster på 15) og meg til den blå steinen og la en blomst. Tre dager senere, da mamma, Eira, Silje, Kristin, Janne Sissel og meg til nord- Norge. På vei måtte vi ta buss forbi utøya. Det ga meg en ekkel følelse.

Maia 8.klasse ST.Paul Bergen

Jonathan Førland Ba St. Paul

Jeg Jonathan syntes det var en herlig dag med sol i Bordeaux det eneste var at vi skulle reise hjem i dag. Vi gledet oss til middagen på flyplassen for vi fikk lov til å spise hvor vi ville på flyplassen. Vi dro til skattelbussen ca: 15:00.

Jeg og søstrene mine snakket om hvordan vi gledet oss til middagen.

22. Juli 2011

Jeg var i Filippinene når dette skjedde. Det var kveld og vi skulle legge oss, men så leste vi på nyhetene at det hadde vært en bombe i Oslo. Når jeg fikk høre det, ble jeg litt bekymret fordi jeg har en storesøster som bor i Oslo. Heldigvis var hun trygg. De neste dagene fulgte vi med på internett. Det var utrolig trist å lese om alle ofrene. Hvil i fred.

Skrevet av Anna i 8a, St. Paul Skole

22. Juli 2011

1. Jeg var hos bestemor i Polen og så på TV, men så fikk min søster en melding av en veninne som var i Norge/Bergen og skrev at det hadde vært en bombe i Oslo.
2. Jeg trodde først at det var muslimske ekstremister som sprengte bomben, men jeg ble litt sjokkert at det var i Norge for jeg mener Norge er et trygt land og sånt skjer ikke ofte her. Så viste det seg at det var en nordmann som faktisk er nynazist ble jeg enda mer sjokkert.
3. Følelsen jeg hadde var veldig rar fordi det skjer ikke sånt ofte i Norge.
4. Jeg så på nyheter og lurte på om det vil skje andre steder i Norge

Ignacy 8B
Ved St. Paul skole

22 .juli 2011

Det var en vanlig dag sola skinte jeg var på pc`en da broren min sendte meg en melding "det har vært en bombe i oslo" .

Jeg tenkte det er fryktelig men i norge ?!!!

Og så fikk jeg se nyhetene der ser jeg utøya slakteriet

Jeg begynte å gråte jeg sa det til besteforeldrene mine de fikk sjokk.

To dager etter på tente jeg lys og la roser og gikk med fakkel toget. Jeg ble også med i hold hender.

Med all medfølelse og kondolanse.hilsen Daniel

Terrorangrepet 22. Juli 2011

Han likte ikke innvandrere og innvandringspolitikken
men han drepte norske ungdommer

Det som skjedde 22. juli er en ting vi
aldri hadde kunne forestille oss att kunne sje
i vårt lille Søndlige land.

De som ble drept var ungdommer ikke stort
eldre enn meg. Ungdommer som stod for en sak
og ble drept og såret av dem. Ingen av dem
fortjente å dø

Men når noen dør for en sak skal man
ikke være tause på dem. Men å hedre det som
døde stod for ved og forsette arbeide
dens og minnes personen i kjærlighet.

Ingen fortjener å dø.

Hilsen Theodora 13år

Carine Inema.

8a i st. paul
skole.

22 juli 2011

Jeg var i Arendal da det skjedde, som ligger tre timer fra Oslo. Klokken var sann ca. 20.00. da jeg ikke vite om bombingene i Oslo og skytingen i Utøya. Jeg reagerte med sjokk, for jeg tenkte at dette var ikke mulig det må være en vond drøm, hvordan kan det skje i et så trygt land som Norge, så jeg følte meg ganske tom de neste dagene. kunne ikke tenke helt klart, for jeg tenkte på hvordan det var å være isolert på en øy med en ond drapsmann i nærheten, og at det øyeblikket kunne være ditt siste. Jeg prøved å støtte så godt jeg kunne med å be, tenne lys, et minutt's stilhet, minnes markering og støtte grupper på facebook, men uansett så føler jeg at det jeg gjorde ikke var nok.